

Пролог

“Имали ли сте чувството, че можете да направите всичко, без дори това да ви струва усилие? Без никой да може да ви съди и накаже... Усещането е хубаво. Предполагам прекалено хубаво, за да е истина. И това усещане е като онези хубави неща, които ти дават тръпката, но в замяна взимат по-важни неща от теб. Твоето сърце, твоето щастие, поставете тук нещото, без което не можете и обичате – то взима и това.

Понякога мисля, че всичко се върти като в един ужасен кръговрат, понякога съм сигурна, че ние живеем, за да объркваме всичко, но... не трябва да съжаляваме. За нищо. Трябва да живеем всеки ден, все едно е най-щастливият ден от живота ни и ще променим всичко... защото в крайна сметка един ден ще се окажем прави. Грешката ни не е, че искаме да променим всичко, а... че искаме да имаме... всичко.”

Бетани беше излязла на балкона на хотелската тераса, която всъщност имаше една от най-красивите гледки в града. Всичко излъчваше пустота и спокойствие. Всичко, с изключение на нея. Беше на последния четиринадесети етаж на сградата, където целият град се виждаше като една шепа светлини. Цяла вечер не можа да освободи съзнанието си от случилото се и дори не се чувстваше виновна. Полицията щеше да дойде чак на следващата сутрин, така че тя имаше време да си събере багажа, да излезе и повече никога да не се връща, надявайки се, че никой няма да я разпознае, а и имайки предвид случилото се, това беше последният ѝ проблем.

– По дяволите, трябва да изчезвам!

Глава 1

Басът

Лудост: да правиш едно и също нещо отново и отново, и да очакваш различни резултати.

Алберт Айнщайн

Историята, която ще ви разкажа, е история за любов, борба, отмъщение и... другото ще го откриете сами.

Аз бях безотговорно момиче с луд нрав и щастливо лице. Когато си поисках – бях добра и дарявах хората с цялата си любов, а когато се налагаше да тегля майни – го правех със същото желание, както това да дарявам любов. Проблемът ми беше, че не винаги съм приемала нещата такива, каквито ги виждам. През моя поглед всичко винаги беше различно. И не бързайте да си правите заключения, че вмъквам някакви магически нотки, напротив – просто имам развинуто въображение.

Имах хубаво детство и всъщност бях щастлива. Но пораснах. Или поне обвивката ми. Животът ме притискаше да съм отговорна – работа, издигане и място в обществото, дрън, дрън, дрън... Аз си знам мястото.

Докато се усетя бях станала на 24 години, а за цялото това време единственото нещо, което се бе променило, бяха татуировките ми. Първо беше само една, но всеки месец ставаха все повече. Харесвах ги толкова много, че живеех за тях – те бяха единственото нещо в живота ми, което нямаше да си отиде и бях сигурна. Не изпадайте в паника, като си представяте жена с татуировки и пийрсинг по лицето, но пък татуировките ми повлякоха дълга бяла риза в средата на лялото и мрънкане от страна на се-

мейството ми и на шефа ми, но на кого му пука? Имах един живот и не ме интересуваше кой ще ме изгледа презрително. И не, не ми пука как ще изглеждам след 30 години...

Казвам се Бетани, пишете ми черна точка, че не се представих в началото.

Преди три седмици

Телефонът звънеше и Бетани вдигна разтревожено, заради факта, че щеше да излиза в обедна почивка, а някой пак я притесняваше. На служебния телефон я търсеше Клара, която работеше в хранителния магазин, близо до местоработата на Бетани. Тя се превърна в нейна приятелка. Всъщност – единствената ѝ приятелка. Излизането им бе по-скоро взаимен интерес, но двете някак си, се напасаха с годините и се търпяха една друга.

Клара беше добро 27-годишно момиче, с красива външност и още по-красив характер, скоро омъжена за дългогодишното си гадже, което спечели със скромността и чара си. Беше коренно по-различна и улегнала от Бетани.

– Какво стана, ще излизаме ли или още не си достатъчно уморена? – на телефона беше Клара, която пак иронизираше работата на Бетани, знаейки, че няма никакви задължения.

– Е, щом е за теб, ще те вмества в графика си, но побързай, доста е натоварен – засмя се Бетани.

– След 5 минути съм до теб, няма да закъснявам като предния път.

– Не го мисли, тръгвай.

Бетани заключи офиса и запали цигара, докато чакаше – това се бе превърнало в неин навик, без дори тя да го осъзнаваше. Беше свалила работната униформа и беше с дънки и черен потник, накичена с две от онези пънкарс-

ки гривни с шипове по тях. Последното нещо, което би си помислил някой, е, че допреди 5 минути тя е работила в офис, където се спазва етикет за облеклото и всичко трябва да е културно и изискано. След 15 минути Клара дойде, въпреки че разстоянието между тях можеше да се извърви за половината от нейното време. Тя винаги закъсняваше.

– Къде ще ходим? Имаш ли идея или пак ще обикаляме безцелно?

– Ти предложи – усмихна се Бетани, имайки предвид неангажиращото шляене, което ѝ доставяше удоволствие. Двете започнаха да вървят без посока, защото няма по-добро място от това, което не знаеш, че има.

– Как е Дей, още ли излизате? – подхвърли с надежда Клара. Искаше Бетани да си “седне на задника” и “да се задоми”.

– Аз? С него? Не знам дали ще се получи. Странен е, да не забравяме и скучен... дори не разговаряме нормално.

– Невинаги се получава, права си, но се постарай поне веднъж да се получи с някого.

– Опитвам се – Бетани измрънка отегчено, колкото да накара Клара да смени темата.

– Какво ще кажеш да влезем в този магазин?

– В кой? В този ли? Магазин за антики! Не ме мисли за чак толкова стара, моля те! – каза с недоверие Бетани.

– Не те имам за стара! Тук има страхотни антики, чудя се как не си влизала тук досега. Моля те! Моля тее, моооля теее!

– Някой казвал ли ти е, че си ужасна?

Бетани не можа да откаже на мрънкането и цирка, който Клара изигра за няколко секунди. Приличаше ѝ на малко дете, което иска шоколад в супермаркет. А и фактът, че работеше в хранителен магазин, я караше да мисли, че е прихванала навика от някое дете. Две минути по-късно се озоваха в антикварния магазин и започнаха да

разглеждат с желанието да намерят нещо хубаво, което да им върши работа или по-скоро Клара разглеждаше с такава надежда. Бетани се оглеждаше дезориентирано.

– Ей, Бет, виж това огледало, изработката и елементите му са страхотни, сигурно е на над 100 години – каза с възхищение Клара, докато си оправяше суетно прическата в огледалото.

– Не съм очарована, особено от цената. Кой ти дава 400 лева за огледало, което прилича на вторичен отпадък?

– Аз! – усмихна се Клара. – Другия месец ще си го купя. Ще стои страхотно в спалнята, не мислиш ли?

– За 400 лева трябва да изкача и секси дух от огледалото!

Отново се засмяха като полудели тинейджърки. Хвана ги срам, когато възрастната продавачка ги загледа толкова възмутено, все едно ги осъди на 20 години затвор. Но това нямаше значение. Двете си изкарваха весело и добре, забравяйки за всички проблеми. Повечето от нещата, за които си говореха, бяха повече от безсмислени, но изглеждаше така, сякаш обсъждат и спорят за далеч по-сериозни теми.

– Бет, мисля, че това ще ти хареса, наистина. Ела за малко – каза бавно и замислено Клара.

– Какво имаш за мен?

– Това не е ли мастило за татуировки?

– Казва се боя и да, за татуировки е – започна да оглежда тя. – Има и игли – тук ме спечели – измъмри Бетани, унесена от изучаването им. – Тубичките са хубаво опаковани, иглите също. И пише нещо на... японски или китайски, което не мога да разбера...

– ... 50 лева, че не би се нашарила със случайни игли от антикварен магазин! – отвърна с лукава усмивка Клара.

– Кой? Аз ли? Комплектът струва 30 лева. Аз ще го получа безплатно. Плюс 50 лева отгоре, когато ти докажа, че съм луда. Плащай!